

politisk substans i forhold til EU's politik. Og det håber vi så på, vi får mulighed for i den fortsatte diskussion om det her forslag.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til ordføreren. Der er ikke bedt om korte bemærkninger. Så er det endelig ordføreren for forslagsstillerne, fru Lone Dybkjær.

Kl. 21.15

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil da gerne starte med at takke for debatten og selvfølgelig specielt takke de ordførere, som har været positive over for forslaget om at udarbejde en strategi, men det kan jeg komme ind på lidt senere.

Ministeren – og vi har jo været inde på det – kom med en lang række ting, som man allerede gjorde. Jeg synes sådan set, det kunne være udmærket. Nu har vi så talen her om, at man arbejder på de her ting, men da ministeren så remsede alt det her op, sad jeg hele tiden og ventede på et men. Nu kom der altså ikke et men. Der var så til gengæld ikke et svar på, om ministeren syntes, at man skulle udarbejde en strategi, men jeg oplevede også, at man måske ikke lukkede totalt for, at man kunne diskutere det.

Jeg synes nemlig, at noget af det, som bl.a. hr. Per Clausen og fru Anne Grete Holmsgaard sagde – også hr. Svend Auken, men specielt de to sidste ordførere – jo er noget af det, som vi skal gå ind på, når vi laver sådan en strategi. Det er altså, hvilke problemer det rejser, ikke bare i Danmark, men også i en lang række andre lande. Og hvordan kan vi så imødekomme nogle af de problemer, hvordan kan vi bruge midlerne mere fornuftigt, end vi gør, sådan at det faktisk bliver til gavn for Europa, at vi får omlagt den landbrugsstøtte til måske noget mere perspektivrigt og fremadrettet?

Det er sådan set det, der ligger i hvert fald i mine begreber om at udvikle en strategi. Det er ikke bare et spørgsmål om at lave en tidsplan, det er også at prøve på at se, hvad det så er for problemer, det løser. Og det er jo fuldstændig rigtigt, at vi alle sammen ved, at Frankrig vil slå sig noget i tøjet, men det kan jo godt være, at Frankrig, uanset alt hvad der siges i øjeblikket, også godt kan se, at de har brug for at modernisere ikke bare deres landbrug, men måske også andre dele af deres – hvad kan man kalde det – virksomhedskultur, og at det måske derfor på en måde også kunne få en eller anden positiv opbakning der.

På grund af at hr. Svend Auken gerne ville gå, så fik jeg ikke sagt noget til hr. Jens Kirk, fordi hr. Svend Auken bad mig meget mindeligt om, at jeg ikke ville tage nogle korte bemærkninger her, fordi han altså skulle af sted til noget andet, og det synes jeg er helt i orden.

Så vil jeg bare lige sige et par ord også til hr. Kirk nu, hvor jeg har lejlighed til at få ordet her som den sidste. Jeg er jo fuldstændig enig i, at landbrugsstøtten har haft berettigelse. Det var jo rigtigt, at der var hungersnød i Europa i 1955 og umiddelbart efter krigen. Og det var da et godt mål, at man dengang sagde, at man gerne ville være selvforsynende, og det var et fuldstændig forståeligt mål.

Jeg vil da også sige, at jeg jo selv stemte for vores indtræden i 1972, og det var i meget høj grad også dikteret af det økonomiske område og hele spørgsmålet om den landbrugspolitik. Så det forstår jeg helt. Men vi bliver også bare nødt til at sige, at der er gået 50 år siden, og at der har været en lang række problemer med store udgifter, overskudsproduktion, høje fødevarerudgifter og bremsekudser på den internationale handel. Og vi kan diskutere, hvordan det har virket i forhold til udviklingslandene, men i nogle sammenhænge har det i hvert fald virket dårligt.

Må jeg ikke lige spørge, har jeg ikke 10 minutter?

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jo.

Lone Dybkjær (RV):

Er der gået så lang tid?

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Nej. Det er dirigenten, der ikke har været klar over, hvor mange minutter der faktisk var til rådighed.

Lone Dybkjær (RV):

O.k. Jeg skal nok prøve at gøre det kort, men jeg undrede mig bare lidt over, at jeg allerede havde talt så længe – trods alt.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er nu korrigeret for fejlen.

Lone Dybkjær (RV):

Tak, fru formand. Det er en meget venlig formand, for normalt får man jo ikke lov til den slags dialoger heroppe fra talerstolen.